

II. felvonás

A vihar szeme

2. fejezet

Nincs vége, amíg
nincs vége

Mivel az elmúlt időben javult a kapcsolatom az Erővel, nem esett nehezemre megtalálni Skywalkert. Természetesen neki a történések sűrűjében kellett lennie. Mert nem tudtam pontosan, hogy mi van a Tarison, de éreztem, hogy már elérte a háború szele. Nem fedte több, mint halál és pusztulás.

Amikor kiértem a hiperútból, már mindenre felkészültem. A sok borzalmat megélt bolygó korongja befedte a látóteremet, előtte hatalmas rombolók és csatacirkálók harcoltak egymással, a *hamis* Birodalom és a Szövetség döbbenetes hadakkal képviseltette magát. Egyelőre távol voltam a sűrűjétől, de már éreztem, hogy innen nem fog egy darabban kikerülni a hajóm. Arra gyanakodtam, hogy el fognak találni, ezért kihegyeztem az érzéseimet, de hiába próbáltam beazonosítani a lövés irányát, az nem érkezett meg.

Még mindig az érzékelőkre tapasztottam a tekintetemet, amikor megtörtént az előrelátott robbanás. A hajó olyan mértékben rázkódott, hogy azt hittem, kettészakadt, a fények kialudtak, majd pislákolni kezdtek, aztán visszakapcsoltak. Tudtam, hogy nem úsztam meg ilyen könnyen, és ezúttal igazam lett: a pajzsok megszűntek, több létfontosságú rendszer is működésképtelenné vált, az energiatartalékok a végüket járták, a jobboldali hajtóművekről pedig nem érkezett adat – alighanem már nem voltak ott.

Tehát a Lovagrend mégsem felejtette el az ajándékát – hasított belém a gondolat. Szerencsésnek mondhattam magamat, mert tudtam, hogy ennek a semmi közepén kellett volna megtörténnie, ahol mindenképpen cseszhetem. Ugyanakkor ez sem ígérkezett valami ígéretes helyzetnek, elvégre egy ilyen állapotban lévő hajóval még leszállni sem valami egyszerű, nemhogy keresztülvágni magamat egy csatatéren.

De meg kellett próbálnom.

Legszívesebben egy olyan helyen repültem volna át, ahol egy fia űrhajó nincsen, azonban nem létezett ilyen pontja a harcmezőnek. Még csak szintiszta birodalmi és szövetségi zónákat sem láttam – a két had egymásba gabalyodott a hosszú és kitartó vérontásban. Mivel egy birodalmi hajóban tartózkodtam, ezért megindultam a leginkább Pellaeon rombolókkal tarkított zónába, és kívántam a legjobbakat.

Minél közelebb értem hozzájuk, annál biztatóbbá vált a helyzet: az óriások könnyedén eltakarították maguk körül a gyengébb szövetségi hajókat, ezzel tényleges lehetőséget biztosítva ahhoz, hogy ép bőrrel megússzam a mai napot... Aztán a semmiből megint pokollá vált körülöttem az űr.

Csak lestem, amikor az orrom elé vágott egy csoport Scythe. Az egyik csatacirkáló kalapácsra emlékeztető orra épp előttem kezdett megállapodni a sötétségben. Felrántottam a hajó orrát, azonban még annyira *gyorsan* sem tudtam korrigálni a pályámat, mint egy teljesen sértetlen Sigma komppal.

Sikerült kitérnem a Scythe útjából, de éppen csak hogy. A hajó elülső lövegei alig méterekre voltak tőlem, a közelségük még a lelkem mélyén is félelmet ébresztett bennem... Nem csoda, hogy összerezzenem, amikor elsültek. A vastag, zöld lézernyalábok olyan közel húztak el a komp mellett, hogy leperzselték a festéket a

tetejéről és a hasáról. Reflexből oldalra pillantottam – látnom kellett, hogy hová szánták őket.

Egyenesen a szemközti rombolóba csapódtak, ahogyan azt sejtettem. Normál esetben meg sem kottyant volna neki egy ilyen sorozat, de már túl sok megpróbáltatás érte a pajzsát ahhoz, hogy kiállja ezt a próbát. A zöld nyalábok keresztülvágták a Pellaeon vastag páncéllemezeit, a belsőjéből rettenetes lángfelhők csaptak ki. Ám a délceg hajó még állta a sarat, lézerrel felelt a lézerre, halállal válaszolt a halálra. Az érzékelők jelezték a Scythe-ot érő becsapódásokat, nem lehettek túl súlyosak, ha az viszonzni tudta a tüzet. A romboló már végképp egy tüzes roncsalmazra emlékeztetett, amikor eltűnt az oldalsó ablak kerete mögött.

Alig feledkeztem meg a saját sorsomról, az Erő máris figyelmeztetni kényszerült. Minden reményem ellenére a Szövetség nem vonatkozott meg a kompomról, most, hogy megszűnt a közvetlen birodalmi veszély, utánam lőtték néhány nyalábot.

Én mindent megpróbáltam azért, hogy kikerüljem őket, de a Sigma egyszerűen már nem volt képes a szükséges manőverekre. Az első négy lövést elkerültem, még az ötödik is csak súrolta a hajótestet, azonban a hatodik már megtisztelte a baloldali hajtóműveket. A komp végképp irányíthatatlanná vált, a Taris gravitációs mezője pedig magával ragadta a hajótestet. Elkerülhetlenné vált, hogy felszínbe csapódjak, a túlélés maradt az egyetlen lehetőségem.

A Lovagrend nem adott mentőkabint – miért is tette volna? Nem maradt más választásom, mint bekapcsolni a még működő segédhajtóműveket és az elülső fékezőrakétákat, aztán a hajó legbiztonságosabb részére húzódni. A gépteremre esett a választásom, ennek a résznek kellett a leginkább egyben maradnia. Mivel a *twi'lek* test hátulról kétszer akkora erőhatást képes elviselni, mint elölről, a helyiség elülső falához húzódtam, lekuporodtam a fém mentén, aztán belekapaszkodtam az egyik vészhelyzeti fogódzkodóba. Erőpajzsot vontam magam köré, aztán lelkiileg is megpróbáltam felkészülni az elkerülhetetlenre...

Nem kellett tovább várnom egyetlen percnél. Előre láttam a becsapódást, tudtam, hogy fájni fog, de azt nem, hogy mennyire... A következő pillanatban a hajó orra a halál borította bolygónak ütközött. A burkolat valósággal széttépte magát, a helyiségek egymás után roppantak össze a mérhetetlen megpróbáltatásoktól. A fal hirtelen a hátamba ütközött, aztán minden elsötétedett...

***

Nem lepett meg, hogy felébredtem, talán már túl sokszor történt meg velem mindez. Az viszont már igen, hogy egy kényelmes ágyban, betakarva tértem magamhoz, a kompom szenes roncsai helyett.

Cade – gondoltam magamban, ahogyan kinyitottam a szemem. A régi kabinomat láthattam, minden úgy volt benne, mint amikor a legutóbb itt jártam. Annyira még ő sem volt mazochista, hogy kivárja, amíg visszanyerem az eszméletemet, ugyanakkor kikészített nekem egy pohár vizet és egy-két ízletes zselékockát. A gesztus jólesett,

ugyanakkor nem értettem, hogy miért hiszi azt mindenki, hogy ez jelenti az első vágyát egy néhai ájultnak.

Kikeltem az ágyból, vettem még egy pillantást a reggelimre, aztán szapora léptekkel a mosdóba vettem az irányt. Szerencsére senki sem zavart meg, amíg elvégeztem a dolgomat, ráadásul a klotyó is meg tudott birkózni a beleeresztett székletmennyiséggel. Így már nyugodtan visszamehettem a szállásomra, megehettem a házigazda ajándékát, majd nekiláthattam az átöltözésnek – már annyi ideje volt rajtam a rabruha, hogy majdnem a bőröm részévé vált. Ugyan Skywalker már nem volt elég figyelmes ahhoz, hogy tiszta váltást biztosítson, az úgynevezett „jedi öltözéket” kellett kivennem a szekrényemben a már akkor is koszos alsóneműimmel egyetemben.

Sosem kedveltem ezt a szerkót, mégis kifejezetten örültem neki, hogy viselhetem. Már csak egy tükör kellett volna, hogy megnézhessem magam, és tökéletesen indul a mai nap – ha valóban ez a mai nap.

– Fel sem tűnik? – kérdezte Aayla. Sejtettem, hogy nem fogok megszabadulni tőle.

Hátrafordultam, hogy határozott választ adhassak a kérdésére.

– Abbamaradt a remegés, tudom.

– Cade nem csak adott, de el is vett – rázta meg a fejét Secura.

Kisebb szívrohamot kaptam, amikor ráéreztem, hogy mire célzott. Kámforrá vált a fénykardom.

– Hogy az a... – sziszegtem a fogaim között, miközben elhagytam a helyiséget.

Pillanatok alatt ráakadtam a félreértett a tolvajra. Éppen az étkezdében fogyasztotta a reggelijét, a társával egyetemben. Shado Vao... Hát ismét találkozunk.

– Nocsak, magához tért a mi kis vendégünk! – nézett a szemembe Cade.

– Hol van a fénykardom? – kérdeztem tüzes tekintettel.

– Biztos helyen – vágta rá Skywalker.

– Csak egyetlen biztos hely létezik számára – mutattam a csípőmre.

– Éppen most mentette meg az életedet – mordult rám Shado. – Mutass némi tiszteletet, ha már nem is vagy képes hálára!

– Elnézést – sütöttem le a szemem. – Köszönöm, hogy megmentetted az életemet, Cade, ezt sosem fogom tudni meghálálni neked... – Ismét farkasszemet néztem vele. – Most pedig ide a kardomat, mielőtt megbántatom veled azt, hogy megszülettél!

– Visszakapod, ha választ adsz néhány egyszerű kérdésre – mondta halálnyugalommal Cade.

– Van fogalmad róla, hogy min mentem keresztül azért a kardért? – kérdeztem haraggal a szívemben. A pontosabb kérdés az lett volna, hogy mennyi szenvedést okozott nekem az, hogy újra birtokolhassam, azonban az előbbit értelmesebbnek találtam.

– Akkor nyilván hajlandó leszel egy beszélgetésre – szögezte le Shado.

– Foglalj helyet! – mutatott a vele szemben lévő székre Skywalker.

Sóhajtottam egyet, aztán ráadtam a fejemet az engedelmességre. Végül is, egyszerűbb lesz beszélgetni, mint gyilkolni – kevesebb a visszhangja.

- Először is, elmondanád, hogy mi a csudát keresel itt? – mondta Cade.
- Én is ugyanezt kérdezhetném – válaszoltam.
- A háború sodort ide minket – vágta rá Shado.
- Egy bizonyos tekintetben engem is – rántottam vállat.
- Válaszolj, felesleges ködösítened! – türelmetlenkedett Skywalker.
- Én is ugyanezt mondhatnám – jött a már várható feletem.
- Hát jó – sóhajtott egyet Cade. – Stazi elejét akarta venni egy átfogó birodalmi támadásnak, ezért megtámadta a még a Tarison gyülekező erőket. Komoly veszteségeket szenvedtünk, de megérte... Noha a bolygónak már mindegy.
- Megérte? – ráncoltam a homlokom.
- Igen, megnyertük a csatát, amíg a hajó másik felén szundítottál – felelte Skywalker.
- Mi elmondtuk, amire kíváncsi voltál – mondta nyomatékosan Shado. – Eljött a te időd, *Micha*.
- Mint azt bizonyára tudjátok, azután, hogy elárultatok, a lovagok a Bastionra vittek, kikérdezés és kivégzés céljából. Ám én úgy láttam, hogy a létesítmény nem tesz eleget az én kényelmi kívánalmaimnak, ezért úgy döntöttem, hogy távozom. Mivel már hiányzott az egykori tanítványom értetlensége, kísérletet tettem rá, hogy megkeressem, de neki egyenesen a pokolba kellett rángatnia engem. Sajnos a hajóm nem nyújtott nekem kellő védelmet a Birodalom és a Köztársaság keresztüzében.
- Csak úgy kísértál a Bastionról? – húzta a szemöldökét Cade.
- Nem, több birodalmi lovaggal is végeztem – mondtam úgy, mintha semmi sem lenne természetesebb. – Köztük Chalk Hogrum és Treis Sinde is a kardomra akadt. Ami vissza akarok kapni, méghozzá azonnal.
- Vagy akár át is állíthattak – vetette fel Shado. – Amikor a legutóbb hallottunk felőled, igen kétségbeesettnek tűntél, ha Skywalker mester véleményére hagyatkozunk, akkor több mint valószínű, hogy a megtörés küszöbén álltál. Tehát valószínű, hogy azóta már befejezték, amit elkezdtek, és a megölésed helyett a felhasználásod mellett döntöttek... Több mint valószínű.
- Ha ez lenne a helyzet, most letépném a fejedet – feleltem, halálnyugodt beszédbe rejtve azt a mérhetetlen haragot, amit az elhangzottak szítottak bennem.
- A modern vallatási technikáknak hála – folytatta Cade –, akár úgy is megtörhettek, hogy nem is tudsz róla. Könnyen azt hiheted, hogy a lehetetlen megvalósítása után már a saját érdekeidet követed, miközben az ő malmukra hajtod a vizet.
- Ha ez a helyzet, akkor nincs értelme ennek a párbeszédnek – szögeztem le az egyértelműt. – Ugyanakkor, ha ennyire megrendült a belém vetett bizalom, akkor nyilván nem fog megrázni a kijelentés: amint visszakaptam a fénykardomat, elmegyek, és soha többé nem fogtok látni engem.
- Ez sem vall rád túlzottam – rázta a fejét Cade.
- Van fogalmad róla, hogy mit csinálnak az elítéltekkel a Bastionon? – Skywalker megrázta a fejét. – Nekem részem volt benne, és ez sajnos azoknak az *élményeknek* az egyike, amik örökre megváltoztatják a twi'lek hozzáállását bizonyos dolgokhoz.

Nekem elegendő van a háborúból, a káoszból és a gyilkolásból. El akarok fordulni tőle, méghozzá mindörökre.

– Akkor nincs sok értelme annak, hogy visszakapd a kardodat, nem igaz? – vágta rá Shado.

– Ahogyan annak sem, hogy életben hagyjalak – válaszoltam tüzes tekintettel.

– Amivel *semmit* sem érnel el – mondta nyomatékosan Cade. – Én addig nem adok fegyvert a kezébe, amíg nem vagyok teljes mértékben meggyőződve arról, hogy ebből sem nekem, sem a társamnak, sem a hajónak nem származik kára. És tekintve, hogy ezt itt semmiképpen sem tudjuk eldönteni, felviszünk az Alliance fedélzetére, és elvégeztetjük rajtad a szükséges tesztek.

– Felesleges – tettem keresztbe a kezem. – Nem találnátok rá bizonyítékot, hogy egy agymosott birodalmi kém vagyok, ugyanis az képtelenség.

– Akkor miért is ne vethetnék alá nekik?

***

Mivel utólag még én magam is hihetetlennek tartottam a szökésemet egy részem kíváncsi volt arra, hogy mit mutatnának a neurovizsgálatok – arról nem is beszélve, hogy bekattantam. Nem csoda, hogy sikerült rám tukmálniuk őket.

A hátsó ablaknál álltam, amikor a Mynock emelkedett a Taris felszínéről. Az egykor hatalmas és nyüzsgő planéta felszínét már romok borították, a Felsőváros több felhőkarcolója is összeomlott, mások a felszínbe dőltek, összeroppantva maguk alatt a két szintet elválasztó réteget. Tudtam, hogy a Taris egyszer már romvilág lett, mégsem számítottam rá, hogy ez újra megtörténhet vele.

– Átkozott háború – torpant meg mellettem Cade.

Úgy tettem, mintha meglepett volna – elvégre előre láttam –, aztán felé fordultam.

– Legalább a Szövetség a nap – feleltem.

– Csak elodáztuk az elkerülhetetlent – hangzott a meglepő válasz.

– Hogy érted? – rántottam meg a lekkumat.

– Egy csatát megnyerünk, amíg másik hármat elvesztünk – magyarázta. – Stazi lehet, hogy kiváló taktikus, ám a stratégia szempontjából egyáltalán nem emelkedik ki a birodalmi és szövetségi hadvezérek tengeréből. Mindkét fél ugyanolyan hatékonysággal érvényesíti az erejét, Imaro pedig komoly katonai fölénynek örvend velünk szemben. Bár a Tarison győztünk, a Makem Te már napokkal ezelőtt tarthatatlanná vált, az Anaxes éppen csak dacolni tud a birodalmi hadigépezettel, miközben a Myrkr védelme is kezd összeomlani.

– Tehát a nagyra tartott duros hiába szépít, a Szövetség nem győzhet.

– Hacsak nem találunk ki valamit, méghozzá azonnal, akkor biztosan nem.

Hm... Vajon mennyit segítené, ha egyszer csak a levegőbe repülne a Bastion? – gondoltam magamban.

Eszedbe se jusson! – rivallt rám egy hang a fejemben. – *Nem ítélné halálra több millió embert!*

Milliárdok életét mentené meg – feleltem.

Ez nem a te döntésed.

***

Kémnek tartott hősként nem számítottam meleg fogadtatásra az Alliance fedélzetén. Ám ehhez képest egészen vendégszeretőnek bizonyultak az ottaniak – ahelyett, hogy megbilincselve bevágtak volna egy zárkába, csak szimplán bekísértek egy cellaszerű gyengélkedőbe, ahol egy egészen barátságosnak tűnő droid elvégezte a szükséges tesztek.

Mivel egy igen összetett vizsgálat forgott szóban, úgy véltem, hogy órákig fog tartani, mire megszületik az eredmény. Meglepett, hogy a droid már néhány perc múlva közölte velem az eredményeket: ugyan aggasztó pszichikai állapotnak *örvendtem*, még többé-kevésbé beszámíthatónak találtak, sőt mi több, nyomát sem találták mesterséges beavatkozásnak a tudatom működésében – nem tűnt fel nekik az elmehíd. Most már egyre kíváncsibb lettem rá, hogy mi is az pontosan, miként működik, és hogyan tud még a legfejlettebb orvosdroidok előtt is rejtve maradni.

– Akkor mehetek? – kérdeztem a droidtól.

– Természete... – mondta, aztán egyszer csak megakadt a programozása. – Továbbítanom kell önnek egy hívást.

– Nyugodtam – rántottam vállat.

Egy pillanatra azt hittem, hogy Cade keresett, de rá kellett jönnöm, hogy nem csak neki számít az elmeállapotom.

– Üdvözlöm, Micha Raeth – jelentette ki a nagy Gar Stazi.

– Ennyire fontos lennék? – tértem azonnal a tárgyra.

– El sem tudná képzelni – vágta rá a duro. – Már korábban is felfigyeltem az ön példátlan helytállására. Alighanem maga az egyetlen szövetségi, aki képes *kisétálni* a Bastion legszigorúbban őrzött börtönéből.

– Úgy érti, *volt* szövetségi – helyesbítettem. – Többé már nem akarok ebben részt venni.

– Nem? – Érezni lehetett Stazi döbbenetét. Ilyen is történik. – Hiszen heteken át kínozták ott, kizárt, hogy egy sith ne akarna ezért bosszút állni.

– Én már beláttam, hogy ez sehová sem vezet – feleltem. – Szóval, ha megbocsájt, mihamarabb távoznék. A becsületszavamat adom rá, hogy többé sem a Szövetségnek, sem a Birodalomnak nem gyűlik meg velem a baja.

– Attól tartok, ez nem lehetséges – rázta a fejét Gar.

– Miért nem? – vágtam rá tüzes tekintettel.

– Túl sok forog kockán ahhoz, hogy futni hagyjam az egyik legígéretesebb harcosunkat – vágta rá Stazi. – Amennyiben elmegy, napvilágot lát az az információ, hogy maga elárulta a Szövetséget azáltal, hogy megmentette Imaro Fel életét, amikor közvetlen parancsot kapott rá, hogy hagyja meghalni. – Nem szerettem a fenyegetéseket, de az még ennél is nagyobb problémát jelentett, hogy ez tényleg így történt. – Ha ez megtörténik, akkor teljesen mindegy, hogy ki nyeri ezt a háborút, hajtóvadászat fog indulni ön után. Szóval, ha rettegésben akar élni, akkor nyugodtan

távozzon, ám ha tiszta lappal akarja kezdeni a szép és új életét, akkor tartson ki a Szövetség és egyben a Rend mellett.

– Erre nem kényszeríthet – emeltem fel a hangomat.

– Pedig éppen azt teszem – vágta rá Stazi. – Higgye el, nekem sem jelent sok örömet ezt megtenni, ám fővezérként elkerülhetetlen, hogy nehéz döntéseket hozzak. Egyik kezemben az ön élete van, a másikban millióké. Ön sem hozna más döntést, ha az én helyemben lenne.

– Háborúban nincs jó és rossz, csak rossz és még rosszabb – bólintottam rá. *Rossz érzés, hogy kényszeríteni kell, ám az még ennél is fájdalmasabb élmény lesz, amikor a kezembe kaparintom a torkát.* – Ezt inkább nem tettem hozzá, Aayla egyébként sem egyezne bele egykönnyen.

– Akkor ezt megbeszéltük – bólintott rá Stazi. – Még ma visszakerül a Mynock fedélzetére, Skywalker és Vao mesterekkel az Anaxesre fog menni. Kemény küldetésük lesz, de én bízom benne, hogy képesek lesznek megbirkózni vele...

***

Hogy a jó retek életbe... – káromkodtam magamban a trónszékemben ülve. Az ember egyszer azt hiszi, hogy nyeregben van, aztán úgy elkapja a kín, hogy már csak ordítani képes. Akkor reméltem, hogy a kezdeti sikerek ellenére, Talon mégiscsak ott marad. De nem, meg kellett szöknie onnan, meg kellett találnia Cade-et és vissza kellett térnie a Szövetséghez... Ezt talán már nem is vélem olyan sajnálatosnak.

Most már feltámadt bennem a haragom újra élnek bennem az engem alapvetően meghatározó indulatok. Akár így, akár úgy, de én felelős akarok lenni Darth Talon haláláért. Az elmehíd miatt igen veszélyes vállalkozás lenne szemtől-szemben találkoznom vele, de mindig van egy második lehetőség. Elvégre az Egy Sith azért van, hogy engem szolgáljon, tehát mondhatjuk úgy, hogy kötelessége megszabadulnia az olyan szárnalmas kis férgektől, mint Talon.

Hangos léptek törték meg a gondolatmenetemet. A nyolc megbízott sith végre a szíнем elé járult. Ezelőtt egyszerű munkásoknak látszottak, de erre az alkalomra ismét fekete ruhában, vörös bőrrel szállhattak szembe a világgal.

Rövidesen térdre borultak a lábam előtt.

– Mester! – mondták kórusban.

– Gondolom, már mind tisztában vagytok a küldetéssel – köszörültem meg a torkomat. Különös, de most feltűnt, hogy hanyagoltam a magázást, pedig azóta így csinálom, amióta az Egy Sith élére állhattam. – A gyengébbek kedvéért szívesen elmondanám még egyszer, ám ebben a misszióban nincs helye gyengéknek.

– Igen, mester! – harsogták.

Valamit nem stimelt ezzel az egésszel. Hátranéztem, mire az új Kéz bájai fogadtak engem. Darth Kria mindig is szemrevaló dathomiri nőnek számított. Bár igaz, rajtam kívül nem sokan tudnak szépnek nevezni egy hamuszürke, kopasz, harci tetoválásokkal tarkított hölgyeményt.

– Igen, Kéz? – húztam a szemöldököm az álarc alatt.

- Magam akarok végezni vele, mesterem.*
- Nem érdekelsz – vágtam rá könnyelműen.*
- Mester... – folytatta, mire egyből a szavába kaptam.*
- Más feladatom van a számodra – szögeztem le. – Részt vehetsz az összecsapásban, hiszen egy olyan ádáz csatában, mint ami az Anaxesen van, elkel majd egy kis támogatás az Egy Sith születendő hőseinek. De...*